

ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

Ποιητικὸν Φύλλον 3 / Δεκέμβριος 2024

© Δημήτρης Ἀγαθοκλῆς
dagathoklis.com

CRASH-TEST

Καὶ ἐπανέρχομαι στὸ θέμα λέγοντας τὸ ἐξῆς.

Ὅτι πρὶν συναντηθοῦν δύο ἄνθρωποι
κι ἐνώσουν τὶς ζωές τους καὶ προχωρήσουν
δὲν γνώριζαν τίποτα ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλον
ἀμήχανα τὰ σώματα κυκλοφοροῦσαν
σπὸρ-ἀμάξια τρέχοντας μανικὰ στὶς λεωφόρους
παρ' ὅλα αὐτὰ μ' ἓναν τρόπο μεταφυσικὸ
οἱ ψυχές ἐπικοινωνοῦσαν κρυφίως
συντονίζονταν ὥστε ὑπὸ κατάλληλες συνθῆκες
ἐλλιπὴ σήμανση κι ὁδόςτρωμα ὀλισθηρὸ
νὰ χτυπήσουν βίαια μετωπικὰ μὲ φόρα
πόδια χέρια σπάζοντας τὰ ὀχήματα συμπράλια
κι ἔτσι ἐπιτέλους νὰ λάβει χώρα τὸ συμβάν
ν' ἀνταλλαγῶν διευθύνσεις τηλέφωνα
καὶ τὸ πράγμα νὰ πάρει ὁμαλὰ τὸν δρόμο του
φταίω ἐγὼ συγγνώμη ναὶ μὰ δὲν σᾶς εἶδα
καὶ προσκολληθῆσεται ἄνθρωπος πρὸς ἄνθρωπον
καὶ ἔσονται αἱ δύο φεράρι εἰς λαμαρίνα μίαν.
Ἄν τηρηθοῦν πιστὰ οἱ ἀρχές τοῦ ὀδικοῦ κώδικα
τὸ ἀτύχημα δὲν μεταπίπτει σὲ δυστύχημα
καὶ ἡ ἀμηχανία ὡς ἐκ θαύματος διὰ μαγείας παύει
δρῶμενο τροχαῖο ἱλαροτραγικῆς πλοκῆς
ὅτι κάπου κυκλοφορεῖ ἓνας ἀσυνειδήτος ὁδηγὸς
μὲ καφὲ στὸ χέρι ἀφηρημένος στὸ τιμόνι
ποὺ τρέχει ἀντίθετα παραβιάζει φανάρια σὸπ
ἔτοιμος μὲ ὀρμὴ κι ἀκάθεκτος νὰ πέσει πάνω μας.

ΕΥΚΟΛΙΑ

Δύσκολα σὲ πλησίασα
καὶ δύσκολα ἀπέσπασα τὸ ναί

ὅσο δύσκολα σὲ ἔπεισα
νὰ μπαρκάρουμε

νὰ κωπηλατήσουμε
σὲ καιρὸ δύσκολο ἀργοναυτία

δύσκολη ὑπὸ συνδυῆκες δύσκολες
ὅσο δὲν πάει ἄλλο

δὲν ἀντέχω νὰ κολυμπήσω
δυσκολεύομαι

ἔχεις δίκιο πνίγομαι κι ἐγὼ
ἀλλὰ ξέρεις

δύσκολα ξεδύσκολα
στὴ μανιασμένη τούτη θάλασσα

τὴ γεμάτη Συμπληγάδες
γενικὰ

δύσκολα τὰ πράγματα,
μὰ καὶ εὐκόλα.

PANTEBOY

Ὅτι μᾶς ἐνώνει τὸ ἀχαλίνωτο σῆξ
τὰ βογγητὰ μέσα στὴ νύχτα
οἱ κραυγὲς τῆς ἀπόλαυσης τῆς ἡδονῆς
ἢ ἡχῶ στουὺς ἄδειους διαδρόμους
ἀπὸ παιδιὰ καὶ ἔπιπλα —
ὅπως κυλιόμαστε λυσσασμένα
σὰν τὰ σκυλιὰ ἀδύναμοι
νὰ ξεκολλήσουμε ἀπ' τὰ ἔνστικτά μας
μια ἀγωνία μᾶς διατρέχει
περνάει ἀπὸ μέσα μας σὰν ρεῦμα ἠλεκτρικὸ
τινάσσει καὶ τὴν πιὸ μικρὴ ἐλπίδα
νὰ σταθοῦμε γνήσιοι
γυμνοὶ ὁ ἓνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον
πρὶν πέσουμε ἐξαντλημένοι καὶ σιωπήσουμε
ὁ ἓνας δίπλα στὸν ἄλλον
μετανιωμένοι
μὲ τὸν μορφασμὸ τῆς προδοσίας
ὅτι δὲν ἀφεθήκαμε
δὲν προσφέραμε χρυσὰ νὰ λάβουμε χάλκινα
ὅταν γλείφοντας τίς πληγῆς
σὰν τ' ἄγρια ζῶα
δίνουν ραντεβὸν τὰ σώματά μας
μ' ἓνα ξεφτισμένο γαρύφαλλο στὸ πέτο
νὰ ξεσχίσουν τίς σάρκες τους
νὰ ξεσχίσουν τίς καρδιές τους.

ΥΠΟΛΟΙΠΟ

Ἐκεῖ πού ἄρχιζαν κάποτε τὰ φιλιά
ἐπιστρέφω τὰ βράδια
—στὸν λαιμὸ στὰ χέρια—
κάτι, μήπως, παρ' ἐλπίδα
ἔχεις ἀφήσει.

Τὸ πρωὶ μοῦ ψιδύριζες
θὰ μείνω.

Ψεύτη. Ἡ ἀναπόληση
τελειώνει πάντα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο
—στοὺς μηροὺς στὴν κοιλιά—
μ' ἓνα σου γράμμα
στὸ κομοδίνο τῆς μνήμης.

Φεύγω καὶ τὰ παίρνω ὅλα.
Λυποῦμαι.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Νέα και ὄμορφη
θ' ἀναζητήσῃ κι αὐτὴ ἓνα σῶμα
νὰ τὴ ζεστάνει.

Τὸν χειμῶνα
ὅταν ὁ σπόρος κρυώνει βαθιὰ στὴ γῆ
τὸ ἀλέτρι μένει στὸ χωράφι.

Ἡ φύση ρίχνει τοὺς παλμούς της
ἀναπνέει ἀργά... Παγώνουν οἱ σωλιῆνες
καὶ οἱ καμινάδες ἀχνίζουν.

Ὁ καπνὸς ποὺ βγαίνει
εἶναι τὸ προϊόν μιᾶς τέλειαις καύσεως
μιᾶς τριβῆς.

Δύο σώματα στὴ φωτιά
τὸν χειμῶνα ὅταν ὁ σπόρος κοχλάζει
μέσα της, νέα καὶ ὄμορφη —

Γυναίκα.

Ο ΕΡΧΟΜΟΣ

Ἐρχεται πάλι ἡ βροχή
ραγδαία νὰ θυμίσει
ὅσα εἶχα νὰ σοῦ πῶ,
μὰ τῆς ἀγάπης τὸν σκοπὸ
πρόδωσαν τὰ μίση.

Ἐρχεται πάλι ἡ ἐποχὴ
—μιμῶζα τοῦ Φλεβάρη!—
π' ἀνθίζε σὰν πυρετὸς
τοῦ ἐγωισμοῦ ὁ τοκετὸς
λόγιομο φεγγάρι.

Ἦρθε ἀργὰ κι ἡ ἐνοχὴ
ποὺ μείναμε δύο ξένοι,
ἄνεμοι τὰ χρόνια μας
(δὲν ἀντεῖξαν τὰ λόγια μας)
φύσηξαν θλιμμένοι.

ΧΡΥΣΗ ΟΧΙΑ

all season

Περνώντας ἀπ' τὰ μέρη μας σὲ εἶδα
τὰ βάρη ν' ἀλαφραίνεις ἐνὸς Μίδα.
Κράτησε ἡ στιγμή αἰῶνες...

Τὸ μάλαμα στὰ μπάρ ἐξαργυρώνω
τῆς μνήμης σου. Πῶς μοῦ θυμίζει φόνο
καλοκαίρια ἢ χειμῶνες!

Χρυσὴ γυναίκα, πάντοτε εἶχες
τέσσερεις σ' ἓνα σῶμα ἐποχές.

Μὰ ἔλιωσε ἡ μπογιά σου κι ἀφηγήσεις
νεόπλουτες μοῦ λές γιὰ νὰ ρωτήσεις
νὰ γυρίσω ἂν μπορῶ.

Κάλπικό μου, δὲν πλήρωσα τὴ φάρσα;
Τοῦ ἔρωτά μας κόπηκε ἡ ἀνάσα
ἀνοιξη-φθινόπωρο.

Χρυσὴ γυναίκα, πάντοτε εἶχες
τέσσερεις σ' ἓνα δάγκωμα ὀχιές.

ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ

Εἶμαι αὐτὸ ποὺ βλέπεις. Ὅ,τι φαίνομαι.
Τί νιώθω, ἄλλη ὑπόθεση.

Ἄσκοπες οἱ ἀναλύσεις.
Ἄν εὐδύνεται ὁ κοινωνικὸς περίγυρος, τὰ γονίδια
πῶς διορθώνεται. Ὁ γέγονε, γέγονε.

Μήπως ὁ Ἀλέξανδρος κατάφερε νὰ λύσει
τὸν γόρδιο δεσμό;

Πιάσε μιὰ πέτρινη πλάκα καὶ τὴ σμίλη.
Οἱ δύο μας, δημιουργήματα
ἀπ' τὸ ἴδιο χῶμα ποὺ γίνεται λάσπη μὲ τὴ βροχή,
ἄς ἀνηφορήσουμε χέρι-χέρι τὸ ὄρος Σινὰ
κι ἄς χαράξουμε τὴ Νέα Διαθήκη
χωρὶς μεσάζοντες Προφῆτες καὶ ἐρμηνεῖς Γραφῶν.

Ἐγὼ νὰ σταματήσω νὰ ἐκφωνῶ
φιλιππικὸς στὴν Ἐκκλησία τοῦ Δήμου,
κι ἐσύ νὰ μὲ ἀγαπήσεις ὅπως ἀγαπάει ὁ Θεὸς
ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ Κόσμου.

ΦΙΛΟΣΟΦΕΙΝ

*Προστροπομένη δὲ τὸν ἄνδρα Λεωνίδα
ἐξιόντα εἰς Θερμοπύλας ἄξιον τῆς Σπάρτης φανῆναι,
ἠρώτα τί χρὴ πράττειν.*

Θὰ τὸ πῶ λακωνικά.

Νὰ εἶσαι καλὴ μητέρα· αὐστηρὴ μὰ δίκαιη.
Καὶ ν' ἀγκαλιάζεις τὰ παιδιὰ νὰ γίνουν ἄνθρωποι.
Μὴ βιάζεσαι νὰ τὰ σηκώσεις ὅταν πέφτουν.
Ἄστα νὰ κλάψουν.
Νὰ γνωρίσουν τὸ χάδι, νὰ γνωρίσουν καὶ τὸν πόνο.
Γιὰ τὰ ὑπόλοιπα ὅ,τι διατάσσει ἡ Πόλις:
ἀγαθὸν γαμεῖν, ἀγαθὰ τίκτειν.
Ἡ ἀπώλεια ὡς μέρος τῆς ζωῆς μας.
Ἄλλὰ ἄς ἀφήσουμε τὰ δράματα.
Τὸ ἀντίο φλερτάρει μὲ τὶς συγκινήσεις
ὅπως ἡ ποίηση ἀποστρέφεται τὸ πεδίο τῆς μάχης
(ἂν καὶ ἡ ἀσπίδα μου φέρει τὸ λάμβδα).
Ἕνας στίχος μονάχα προοικονομεῖ τὴν κάθαρση
στὴν ἐπερχόμενη τραγωδία —
τὸ λέω ψιθυριστὰ ἀδούρυβα νὰ πάρει τὴ θέση του.

Σ' ἀγαπῶ. Πιὸ λακωνικά δὲν γίνεται.

